

[Ministeren for kulturelle anliggender]

hvis man ikke kan finde nogen linje og noget fodslag igennem det hele. Den er, når vi skal være ærlige, ikke tilstræbt.«

Må jeg så få lov til at citere min egen bemærkning, hvor jeg ganske tydeligt siger:

»Det er et godt værk, der er lagt frem. Godt, fordi det indeholder mange tankevækkende synspunkter, og fordi det er et vidnesbyrd om, at der i det socialdemokratiske syn på kulturpolitik er plads til forskellige opfattelser, der er afgørende for en sund og god debat.« Jeg siger netop, at »trods forskelligt syn på mange spørgsmål afspejler samtlige indlæg en klar forståelse for betydningen af en aktiv kulturpolitik baseret på realiternes grund, en holdning, som ligger langt fra reaktionens kulturnihilisme på den ene side og på den anden fra den kreds af om, for og til hinanden skrivende frelst akademikere, der i stedet for at kæmpe mod reaktionen synes at have gjort det til hovedopgaven at vise deres mod ved at angribe socialdemokratiet og dermed slå meget af det, som det har kostet generationer at opnå, i stykker.«

Det er vi enige om. Der er selvfølgelig forskellige ting, som vi kan diskutere. Vi er nemlig ikke så skråsikre, at vi ikke kan være i tvivl. Derfor stiller vi netop, som hr. Bernhard Baunsgaard efterlyser det, hele tiden spørgsmål til os selv, om der ikke er noget, der kan blive bedre.

Formanden:

Jeg har lyst til at læse lidt af, hvad der står i forretningsordenen: »Citater må kun anvendes i begrænset omfang.«

Poulsgaard (FP):

Jeg har ikke blandet mig i debatten, for jeg synes, at vor ordfører har gjort det glimrende, men når nu jeg alligevel tager ordet, så er det, fordi jeg mange, mange gange har efterlyst en anledning til at få lov til at sige tak til kulturministeren. Nu er anledningen der, for kulturministeren sagde jo ganske rigtigt, at de andre borgerlige partier – altså minus fremskridtspartiet, der ikke er et borgerligt parti, det ved kulturministeren jo godt – ingen kulturpolitik havde. Det er jo fuldstændig rigtigt, for man hopper jo med på den værste, man har jo ikke haft meninger og mod til at stå fast på det, der var dansk kultur og dansk tradition og dansk livsform.

Vi har set, hvordan de røde har besat alle pladser og stadig væk udvider deres magtbeføjelser. Det gør de takket være, at de borgerlige ingen kultur har haft.

Men så synes jeg også, at den side i salen skulle se at vågne op, for kulturministeren sagde jo også noget andet, der var meget, meget interessant. Han sagde – og det skal han også have tak for, så nu får jeg lov til at takke to gange endda – at det var det klasse-løse samfund, der var målet. Så står jeg i hvert fald af, for et klasseløst samfund er et kedeligt, et gråt, et trist samfund; det er ikke et menneskeværdigt samfund. Men det er altså det, der er målet, og derfor skal kulturministeren have tak for den klare udtalelse. Så håber jeg, at de andre vil vågne op, inden det bliver for sent.

Kulturministeren er jo så beskeden, når han selv skal sige det – der er jo ingen andre, der knap synes det samme – og han var jo så glad for denne borgmester i Holstebro, der er socialdemokrat. Vi er nogle stykker derovre i Vestjylland, der ikke er så glade for den socialdemokratiske borgmester, og vi vil ved et kommunevalg gøre lidt for at få ham fjernet. Da det er sunde og fornuftige folk, der bor derovre, tror jeg, det lykkes, for det, der foregår i Holstebro har ikke befolkningens opbakning.

Men på den anden side er der da intet mærkværdigt i, at hr. Lysholdt Hansen kan stå og rose de konservative, for det var to konservative kommuner, der havde det flotteste bibliotekstilbud. Alle undersøgelserne, den sidste fra socialforskningsinstituttet blev offentliggjort bl. a. i Jyllands-Posten den 30. august 1977, viser jo klart og tydeligt, at det er de velbjærgede, der får gavn af kulturtilbuddet, og da de konservative jo tilhører de velbjærgede, så er det ikke så sært, at de har et rigt kulturudbud.

Men endnu en gang tak for de klare ord. Nu ved vi i hvert fald, hvor vi står.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der er to måder at citere på, så man får en gal opfattelse. Man kan citere for kort, og man kan citere for langt, sådan at man glemmer, hvad det egentlig var, det drejede sig om. Og den sidste udvej forsøgte kulturministeren. Jeg skal gentage det. Det, jeg gerne